

PRICOLICIUL I...ÎNVIEREA!

Noi considerăm că figura Lupului Fenrir (zeitate major daco-geto-gotic, identificabil, funcțional, cu însuși Zalmoxis!) aduce, în toate cazurile, sugestia demiurgiei, a întemeierii **Neamului Dacilor-DAOI (Poporul CÂII DREPTE, dar și Poporul LUPULUI!)** - sau, cel puțin, a dorinței de schimbare a lumii (prin **PURIFICARE – PURIFICAREA** presupunând trecerea prin **INIȚIEREA [MIORITICĂ] A MORȚII**). Munca acestor “*Collegia fabrorum*” (societăți secrete, de la începutul mileniului I, cu misiunea de a “împăca”, în esență lor spiritual, simbolurile divine ale antichității – zalmoxiene, în cazul României! - cu cele creștine) va avea efecte limitate, din moment ce **LUPUL**

SUPREM/ARHETIPAL, AX DEMIURGIC AL SPIRALEI LUMILOR, își prestează, pentru valahi, un chip aproape exclusiv negativ...!

Aceasta, în ciuda încercărilor unor Romulus Vulcănescu, Paul Lazăr Tonciulescu sau Adrian Bucurescu de a-i restabili/restaura “aura” originală... și, după ei, vin și alți ucenici – dar, din punct de vedere, dacă eficiența a “*Collegia fabrorum*” a fost atât de

limitată și de aproximativ, cum altfel poate fi cea a unor cercetători singuratici și priviți chioră, de către “modernitatea” cea cu mintea blocată, în borborosul materiei -Prakrti...?! “*Lupul a fost un animal respectat în regiunea istorico-culturală din sud-estul Europei. El detine un loc important în fauna sgrăffită și pictată pe ceramica de Cucuteni, cu rost ritual sau ceremonial. Stindardul dac era un corp de balaur cu cap de lup, care apare figurat și pe columna lui Traian. Mircea Eliade raportează numele dacilor la termenul frigian dāos, dat “unui zeu sau strămos mitic lykomorf sau care s-a manifestat sub formă de lup”, patronul unei confrerii secrete de luptători de tipul Männerbünde -ului german. În plus, romanii au adus cu ei cultul imperial al lupului, ce ținea de întemeietorul Romei și al statului roman. Această mostenire a întărit și resemnificat unele aspecte ale culturii lupului la daci, care, combătut de creștinismul primitiv, a căpătat în cele din urmă un caracter anticreștin. Este vorba de lycantropie și de sărbătorile populare numite zilele lupului sau lupinii. Pentru a contracara puterea magico-mitică a lupilor, creștinismul primitiv i-a dat pe lupi în stăpânirea lui Sânpetru, care îi ține în frâu, îi judecă și pedepsește după voia lui. Semnificația extraordinară a acestui animal e dovedită și de faptul că în cultura noastră populară îi sunt consacrate 35 de zile pe an. Aceste zile în care apar practici dedicate lupului sunt concentrate în perioada de toamnă și iarnă a anului: Sânpetru (29 iunie), Circovii Marinei (15-17 iulie), Martirul Lupu (22 august), Teclele (24 septembrie), Berbecarii (26 -28 septembrie), Osie (17 octombrie), Lucinul (18 octombrie), Sâmedru (26 octombrie), Ziua Lupului (13 noiembrie), Filipii de Toamnă (14-21 noiembrie), Filipul cel chior (21 noiembrie), Sf. Andrei (30 noiembrie), Sâmpetru de Iarnă (16 ianuarie), Tănase de Ciumă (18 ianuarie), Filipii de Iarnă (25 -31 ianuarie), Stretenie (2 februarie), Martinii de Iarnă (1 -3 februarie)” - cf. Cristina Cioară, **Lycantropia**¹. Extrem de slabul efort al creștinismului de a asimila energetic-simbolic zalmoxianismul este mai mult decât evident. Mereu, Lupul este expedit în tenebrele nopții și groazei și pustiului demoniac, în loc să se ofere/presteze Tronul Solar -Demiurgic...sau, măcar, bivalența **nocturn-diurnă**. (Bivalența evidentă, totuși, dacă luăm în considerare „postarea” prioritară, a **Sărbătorilor LUPULUI, în zona calendarului de toamnă -iarnă** – din septembrie și până, hă, în februarie - 24 septembrie-2 februarie: **de la A FACE/”FĂCĂTORUL”** =”cvasi-etalarea”/cel puțin,*

¹ - **Victor Kernbach**, în *Dictionar de mitologie generală*, definește **LYCANTROPIA** ca o “tradiție totemică la unele populații primitive, intrată în deprinderi și ritualuri simbolice din antichitate, de autodefinire sau de raportare obiectivă, în cadrul unor superstiții, a anumitor ființe umane la posibilitatea metamorfozării omului în lup”.

sugestia **funciei circular-cosmico-demiurgice!!!**: **LUPULUI**, deci, îi datorăm „berbecirea” - împingerea duhurilor demonice/întunecate/”iernatice”, spre... **SOLARITATEA ÎNVIERII NOULUI CICLU VITALISTIC-COSMIC!!!**).

Iată, spre exemplu, cazul **PRICOLICIULUI** (a se observa cât de adânc a lucrat propaganda insidioasă a Bisericii Creştine “de zid”, “**DISCURSUL TERORII**”, în **oamenii tradiţiei rurale** - deci, în esenţă lor, adepţii ai zalmoxianismului, ca “**umbră vestitoare**” a Lui Hristos-Mântuitorul, Lumina Lumii în Învierea de Veci a Duhului) - cu atenţie pe Obsesia Sângelui (“sânşerozitatea” pricoliciului, “suge sângele” - de fapt, îl preschimbă, prin metanoia... - “sângele spurcat/blestemat”, de fapt, garant al acelei “**race faee**”, de care vorbeşte Vasile Lovinescu²):

“O analiză «pozitivistă» a textelor populare referitoare la pricolici relevă faptul că prin acest termen era desemnat un lup deosebit de rău, a cărui cruzime şi abilitate nu - i puteau afla explicaţia decât prin invocarea unui amestec al puterilor demonice” (cf. Mihai Coman).

î: “Cel de-al doilea tip de strigoi este strigoiul mort, omologul vampirului din cultura occidentală, care, mort fiind, îşi poate părăsi mormântul, în general cu scopul de a suga sângele rudelor mai apropiate sau al altor persoane. Există numeroase cazuri în care pricoliciul este încadrat aici, superstiţia afirmând că acest strigoi mort se poate transforma în lup. De fapt, este vorba, în majoritatea cazurilor, de un pricolici sau un strigoi viu care, după moarte, devine strigoi mort, păstrându-şi, însă, capacitatea de a se face lup. Marianne Mesnil arată că “aceste cuvinte se reaşază într-o serie de denominaţii populare, care merg de la omul-lup la devoratorul de astre, trecând prin vampir (...). El apare în două serii de termeni: vârcolac - priculici - striculici (devorator de astre - om-lup - formă compusă) pe de-o parte, priculici - striculici - strigoi (om-lup - formă compusă - vampir) pe de alta” (cf. Cristina Cioară, **Lycantropia**).

Dar î: “Pricoliciul poartă uneori cap de om pe trup de lup, alteori cap de lup pe trup de om. El acţionează numai noaptea, în pustietăţi, pe duri neumblate (...). Împotriva puterii diavoleşti a pricoliciului se foloseşte o iarbă rozacee, care creşte în pături, în locurile în care un om blestemat sau un lup, dându-se noaptea de trei ori peste cap, se prefăce în pricolici. Acest plant se numeşte **coada pricoliciului (Auruncus silvestris)**” - cf. Adrian Bucurescu, **Dacia Magică**.

Mai amintim încă şi chiar mai relevant (n.n.: a se vedea cum Lupul Cosmic este asimilat, perfid - propagandistic, cu cele mai cumplite păcate ale Sângelui - **incesturile!**): “*Multe credinţe populare atribuie originea lycantropiei unei întâmplări ciudate la naşterea copilului ce va deveni pricolici, sau unui atribut cu care se naşte. În concepţia populară, cei născuţi cu căi sunt predestinaţi să aibă stări*

² - Cf. V.Lovinescu, **Incantaţia sângelui**, Institutul European, Iaşi, 1993, pp. 100-126: “(...) Elementul care unifică irul voievodal prin veacuri (...) se spune că ar fi un sânge blestemat (...) e mult mai just să definim acest sânge după datele tradiţionale, ca fiind venin infinit de preţios, VITRIOLUL, ostil vieţii şi morţii, a a cum se întâmplă totdeauna cu sângele neamurilor alese, adevărate neamuri regale şi sacerdotale, **race-faees**. (...) Muştinii sunt Ciubreţii (...) **Gsim** în opera lui Eminescu elementul unificator, de care am vorbit mai sus, definitiv al neamului muştin, specifică ie a OMULUI PRIMORDIAL-ARCHANTHROPOS, în numele unui neam şi al unei dinastii - s.n. (...) . Elementele bazice ale strigătului şi numelui său (COCORULUI - care zboară în unghi ascuţit, ca vârful lăncii Graalului, conducând la **Nedeia Cetate!** - şi simbolizează **Axa Lumii**) se reduc la **GR** sau **KR**. Le găsim în numele arhaic al Grecilor, Graii, în **cuvânt** sau **limbă** - care se mai zice şi **GRAI**, iar în aspectul regal - Karl, devenit Kral, apoi Kra(i). **Grai** e sacerdotal, **Krai** este regal. (...) **KR** se află în **coroană**, **Krone**, principiul dublei puteri, sacerdotale şi regale Sefira supremă din Arborele Sephiroth, numit Kether, înseamnă Coroană, în divinis. Legătura acestei rădăcini cu **Graalul** este vizibil (...). Graalul conţine Sângele Divin, deci numele **Gruiu Sânger** devine (...) **Sangraal** - Sânt Graal, Sangreal, adică **Sânge Regal**, dar şi **Sânge Real**, indicând precis **Prezenţa Reală a Divinităţii în Sângele Sfânt** - s.n.(...). Graalul este adus de un înger, identic cu păsărica, deasupra arbustului (...) e mai firesc să presupunem că pasărea divină era un **Cocor** şi că strigătul său onomatopeic, **KRA**, era un **Mantra** (formulă rituală; sunet) care devenea **Yantra** (imagie rituală), spaţializându-se în cuprinderea licoare interioară, **venin şi balsam**(...). **Sânger** este o contracţie a lui **Sân** şi **Înger** - **Sfântul Înger**(...) şi **Ciubred Vodă** şi **Gruiu Sânger** sunt **Regii ai Graalului**; dar cum rege al Graalului nu poate fi decât unul singur, înseamnă că vorba de aceeaşi fiinţă este **mirionim** - s.n.(...). Începutul noii ere a lui Manu este ceea ce, în antichitate, era numit **VÂRSTA DE AUR**, simbolizat de Copilul cu Pieptul de Aur al Pescarului. Acest brusc îndreptare o face MATSYA-AVATARA (**Avatarul Peşte** - **Peştele este simbolul lui Hristos**), ultimul din Avatarele ciclului trecut şi primul din cele 10 Avatare Majore ale ciclului al X-lea. **Ciutura** şi **Ciubredul** sunt **cvazi-identice** - s.n. (...) . În romanul **Grand Saint Graal**, toţi cavalerii Graalului sunt hrăniţi printr-un peşte pescuit de Alain; de aceea, cavalerul acesta avea numele de **le riche pêcheur**, titlu care s-a transmis dinastiei Graalului. Biatul devenit **le riche pêcheur**, prin darurile Peştelui, este deci Rege al Graalului(...). **Ciutura cu Peştele Primordial în ea nu este altceva decât cupa Graalului** - s.n. (...)”.

extatice. Dacă această “tichie” este albă, avem de -a face cu un spirit pozitiv, un “dreptmergător”; dacă e neagră sau roșie, cu unul malefic. Particularitățile, ciudăeniile legate de nașterea sa, de momentul sosirii sale în lume, nu pot fi ignorate și par a-l urmări pe copil, pe tot parcursul vieții.

a) “Pricolici sunt toți oamenii care se nasc cu capul acoperit cu tichie (XI 19)” (cf. Ion Muslea, Ov. Bârlea). “Dacă «chitia» pruncului este roșie, moare și o apucă repede, iese cu ea afară și strigă: «Auzi în lume, s-a născut un lup pe pământ! Nu e lup să mănânce lumea, ci e lup să muncească și să aibă triste de ea!»” (cf. T. Pamfile) (n.n.: iată un prim semn - ... din punct de vedere, și singurul! - al **DEMIURGIEI LUPULUI: nu doar distruge, ci...**”**MUNCĂȘTE**”!!!). “Strigoi e acela ce se naște cu «câciulă» pe cap. Pe ce lucru îi sparge moare și câciula, pe ce va arunca - o mai întâi, pe acel lucru e acel om strigoi... După moarte, acești strigoi se hrănesc... cu ființe și lucruri... de acelea pe care au fost puși. Astfel, se spune că o fată, fiind pusă strigoaică pe un câine, după ce a îmbătrânit și a murit, s-a prefăcut în lup și a mâncat toți câinii din sat.” Această credință descrisă de Tudor Pamfile este un caz particular, deosebit de cele care afirmă, pur și simplu, că cei născuți cu câiă vor fi pricolici (n.n.: **tocmai între aceste contradicții, trebuie clarificat...**”**Adevăratul LUP**”!).

b) “Pricoliciul se face din oameni sau femei cu coadă” (cf. Mușlea, Bârlea). Tot această coadă, ca una dintre cauzele lycantropiei periodice, este menționată și de N.L. Kostaki. “...ia care s-a naște de strigoi are o codă dinapoi, din naștere. Aia are și. Aia nu vrea ei, dar are și născut.” (cf. **Despre omul-lup, în Maria Ioniță, Cartea Vâlvelor**).

c) “Pricoliciul se face din copil bastard, a cărui mamă a fost de asemenea «de după garduri» (XVII 103) (cf. V 194, IX 76, XVIII 28)”, “din a treia spiță de fată necăsătorită (VI 231 / 19)”, “din al treilea rând de copii din flori, căsătorit cu un alt individ, provenit tot din trei grade de nașteri din flori (IX 290)”, din “al optelea fiu nelegiuit (XVII 126, 156), din a noua foachie (fată din flori) (XVII 22)” (cf. Mușlea, Bârlea). Pamfile afirmă și el că, “după unele credințe, tricoliciul se face dintr-un copil din flori, după altele este copilul unei fete greșită cu un flăcău, născută și dansa tot astfel, dintr-o mamă zămislită la fel.”

d) Născut din părinți incestuoși. Pricolici se fac din “copii din doi veri primari și chiar de gradul doi și trei (XV 168), din împreunarea tatălui cu fiica - sa sau a mamei cu fiul-său. «Devenind mare, la epoci nehotărâte, îi vine o nebunie, fugind până se vede singur. Atunci se dă de trei ori peste cap, se prefăce în lup, câine sau altă fiară și pleacă așa turbat, să sfârșie pe cei din calea lui - chiar și pe ai săi» (VIII 92)“.

e) Născut din încrucișarea cu lupi infernali. Este una din credințele pe care le expune Romulus Vulcănescu în lucrarea sa, **Mitologie românească**.

f) Născut din al nouălea frate din nouă frați lunatici. Pamfile citează această credință, conform căreia mezinul unei familii, în care toți cei nouă frați sunt născuți în aceeași lună, este predestinat să devină pricolici”.

...Cu alte cuvinte, prin intermediul **Sângelui** (ca-ntr-un **POTIR GRAAL** re-suscitat!), **Esența a Sacr - LUP** infiltrez și transcende **esența ne-sacr uman - RE-SACRALIZÂND-O!!!**

...**LYCANTROPOS** este (sau devine, ceea ce, în situația dată, de **METANOIA**, e același lucru!), de fapt, **ARCHANTHROPOS/OMUL PRIMORDIAL!!!**

...Ce pot ca Biserica Creștină “de zid” (cel puțin începând din Evul Mediu, când scopul Bisericii era să elimine foarte brutal și deloc “fair”, **PRIN TEROARE**, “adversarii” **Religiilor Primare**)³,

³ - „În Evul Mediu, lycantropia părea asociată irevocabil practicilor magice - se credea că vrăjitorii erau singurii capabili să se transforme în lupi, mai mult decât atât, ei aveau puterea de a-i prefăce și pe alții în animale.

În Formicarius, Johann Nider vorbește despre vrăjitori care se transformă în lupi, la fel Giordano da Bergamo în *Questio de strigis*. În procesele de la Valais, de la începutul anilor 1400, acuzații au mărturisit că luaseră temporară forma de lupi, atacând vitele. Cronica Johann Fründ are pretenția că descrie vrăjitoarele din Valais: după opinia lui, diavolul căuta femei și bărbați necăjiți, cărora le promitea putere și bogăție. Totuși, aceștia erau obligați mai întâi să se închine, să-i aducă jertfe și să-și renege credința. Apoi, el îi învăța să zboare călare pe scaune unse cu substanțe magice, să se preschimbe în lup, să se facă invizibili prin anumite ierburi și să-și vrăjească adversarii. Dacă comit fapte bune, se confesează “stăpânului” lor, datori fiind să facă penitență. Ucid și mănâncă prunci, distrug recolte, vrăjesc vacile pentru a le lua mana. Este imaginea generală despre vrăjitorie în Evul Mediu. În majoritatea cazurilor, ele

cum este i **ZALMOXIANISMUL**...despre care Religii Primare, Hristosul, prin sp larea picioarelor Sfin ilor Apostoli, sugereaz c sunt “**r d cinile arhetipal-religioase**”, fa de care **trebuie s ar t m profund respect!**!... - ...dar neexistând bun -credin i bun voin de Duh, re-integratoare întru divin, nici pân azi!) nu exploreaz hristicul implicit, ascuns sub exager rile “distructive”: de fapt, “*demonismul* (pretins!) *al Mor ii*” nu e altceva decât indiciul (con inând valen a!) Mor ii Hristice, **INI IATOARE ÎNTRU ÎNVIERE/VIA A VE NIC !**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**